

A man with dark hair and a light beard, wearing a black leather motorcycle jacket over a dark t-shirt and a chain necklace. He is sitting and looking off to the side. The background is a blurred city street.

IKAR

Ked' sa vrátil

PENELOPE WARDOVÁ

*Stará láska
zakvitne aj po rokoch*

PENELOPE WARDOVÁ

Ked' sa vrátil

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Penelope Ward
THE DAY HE CAME BACK

Copyright © 2019. THE DAY HE CAME BACK by Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2022 by Miriam Ghaniová

Cover design © 2022 by Soňa Šedivá

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8178-3

Táto kniha je vymyslená. Všetky mená, postavy, miesta
a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie.
Akákoľvek podobnosť s osobami, so živými či s mŕtvymi,
miestami či udalosťami je čisto náhodná.

PROLOG

Raven

Vy kročila som nahor po veľkom točitom schodisku. Aby som sa dostala do apartmánu svojho zamestnávateľa, musela som prejsť okolo bývalej Gavinovej izby. Zakaždým, keď som tadiaľ prechádzala, som si naňho spomenula.

Irónia osudu bola, že som pracovala v tomto dome. Zo sídla, ktoré kedysi prekypovalo životom, zostali len holé steny. Jeho krásu to však neovplyvnilo. Dom sa nachádzal v luxusnej štvrti Palm Beach a mal výhľad na Atlantický oceán, ktorého šumenie prenikalo dnu aj cez otvorené okná.

Práve tu som sa raz v lete zaľúbila a na jeho konci som mala zlomené srdce.

Teraz som sa po desiatich rokoch vrátila späť. Pracovali tu len jeden sluha, správca, gazdiná a ja, ošetrovatelka. Boli sme tu výlučne pre neho. Pán Masterson sa celé roky správal k Fredovi a ku Genevieve veľmi pekne, takže s ním zostali. Hoci som si istá, že by si na tomto ostrove našli prácu aj u bohatších klientov a zarobili oveľa viac.

A čo ja? Pracovala som tu, lebo ma pán Masterson požiadal, aby som neodchádzala. Takmer som odpadla, keď mi

v súkromnom ošetrovateľskom centre, kde som pracovala, oznámili adresu. Túto prácu som najprv chcela odmietnuť pre konflikt záujmov – nevedela som si predstaviť, že po tom všetkom by som mohla pracovať u Gavinovho otca.

Lenže zväčšila zvedavosť, čo tu nájdem a ako na tom pán Masterson naozaj je. Plánovala som sa sem iba pozrieť a na druhý deň v opatrovateľskom centre požiadať, aby ma zaradili inam. Bola som presvedčená, že si ma nebude pamätať. Potom ma však oslovil menom Renata. Vtedy sa moje rozhodnutie zmenilo.

Dni sa striedali jeden za druhým a zrazu som si uvedomila, že postarať sa oňho je najmenej, čo môžem urobiť. Vždy sa ku mne správal milo, kedysi aj teraz. Bol to jednoducho osud.

Otvorila som dvere do jeho izby. „Pán Masterson, ako ste sa vyspali?“

„Dobre,“ zašomral a zahľadel sa do prázdna.

„Fajn.“

Obrátil sa ku mne. „Vyzeráš dobre, Renata.“

„Ďakujem.“

„Nemáš za čo.“

Odtiahla som závesy, aby dovnútra preniklo svetlo. „Nechcete sa trochu prejsť? Dnes nie je tak horúco.“

„Dobre.“

„Výborne.“

Možno to vyzeralo ako bežný rozhovor medzi klientom a opatrovateľkou, ale od normálu to malo ďaleko. Nevolám sa Renata a pán Masterson už nejaký čas nerozmýšľala normálne.

Renata sa volala moja mama. Pracovala tu ako domáca viac než dvanásť rokov a s pánom Mastersonom si boli

blízki. Pán Masterson, teda Gunther, bol kedysi významný prominentný právnik. Nechala som ho v domnienke, že som jeho dávna priateľka a dôverníčka Renata. Teraz už rozumiem, čo všetko preňho znamenala moja mama. Viem, že sa na ňu veľmi podobám, a neprekáža mi, že spomienky na ňu sa znova vrátili. Nechala som ich plynúť.

Bolo celkom zábavné vrátiť sa do čias, keď bol pre mňa tento dom zakázaný. Tmavovlasé tvrdohlavé chudobné dievča sa odlišovalo od ostatných svetlovlasých dievčín z Palm Beach. Získala som si srdce milovaného staršieho potomka Ruth Mastersonovej, dediča Mastersonovho odkazu, syna, ktorý sa matke priečil, aby mohol byť so mnou.

Po rokoch sa tu však všetko zmenilo. Vtedy by mi ani vo sne nezišlo na um, že raz budem opatrovať pána Mastersona.

Práve som mu chcela pomôcť vstať z postele, keď sa ozvalo klopanie na dvere.

„Ďalej,“ povedala som.

Dovnútra vošla Genevieve a oznámila niečo, čo mi zmenilo všetky plány.

„Pán Masterson, z Londýna práve prišiel váš syn Gavin.“ Opatrne sa na mňa pozrela. „Nečakali sme ho. Je dole a chce sem prísť.“

Srdce sa mi zastavilo.

Čože?

Gavin?

Gavin je tu?

Nie.

Nie, nie, nie.

Genevieve dobre vedela, čo to znamená. Pracovala tu už vtedy, keď sa medzi mnou a Gavinom všetko pokazilo.

„Je mi to ľúto, Raven,“ šepala, aby to pán Masterson nepočul.

Po jej odchode ma zaplavila panika. Mal radšej zostať na opačnej strane oceána! Mohol dopredu oznámiť, že sem chce prísť!

Nemala som šancu pripraviť sa na jeho prítomnosť. Skôr ako som stihla niečo vymyslieť, obrátila som sa a hľadela do vytreštených očí jediného muža, ktorého som kedý ľúbila. Muža, ktorého som nevidela desať rokov. Nikdy by mi nezišlo na um, že dnes – práve v stredu – nastane deň, keď sa Gavin vráti domov.

1. K A P I T O L A

Raven

Pred desiatimi rokmi

Do kuchyne za mnou vošla mama. „Zmena plánov, Raven.“

Prestala som utierať lesklú žulovú dosku na kuchynskom ostrovčeku. „Čo sa stalo?“

„Prestaň upratovať a hneď choď do obchodu. Ruth mi práve oznámila, že sa chlapci vracajú z Londýna.“

Tí chlapci boli Gavin a Weldon Mastersonovci, synovia našich zamestnávateľov Ruth a Gunthera Mastersonovcov. Gavin mal asi dvadsaťjeden rokov, Weldon bol o tri alebo štyri roky mladší. Nikdy som sa s nimi nestretla, lebo mama ma nebrávala so sebou do práce. Až doteraz. Občas však o nich rozprávala. Každý rok sa vracali z Európy a ich návrat pripomínal vzkriesenie Krista. Vedela som, že Gavin práve dokončil štúdium na Oxforde a Weldon chodil do internátnej školy.

Mama pracovala u Mastersonovcov ako domáca už viac ako desať rokov. Nedávno si naši zamestnávatelia povedali, že koncom jari a v lete, keď budú synovia doma, budú potrebovať aj ďalšiu pomocníčku v dome. Mama navrhla, že by som u nich mohla na čiastočný úväzok pracovať ja.

Na rozdiel od iných obyvateľov ostrova sa Mastersonovci v lete nesťahovali na sever. Zostávali tu celý rok.

Ich sídlo stálo hneď za mostom vedúcim z Palm Beach, kde som bývala s mamou, ale aj tak to bol úplne iný svet.

„Kedy prídu?“ opýtala som sa.

„Asi práve pristáli na Medzinárodnom letisku Palm Beach.“

Super.

Podala mi kúsok papiera. „Tu máš zoznam, čo treba nakúpiť, ponáhľaj sa. A všetko musí byť bio. Ruth by inak zošalela.“

Nákup mi trval dlhšie, ako som predpokladala. Musela som čítať všetky nálepky a zisťovať, či je potravina bio. Hnevalo ma to.

Konečne som začala v kuchyni vykladať potraviny a vtom som si všimla, že niekto sedí pri stole vo výklenku pri okne.

Spoznala som ho podľa fotografií. Bol to Weldon, mladší syn Mastersonovcov. Mal tmavšie blond vlasy a jemné črty. Dosť sa podobal na Ruth.

Akoby vôbec nezistil, že som prišla, jedol z misky chilli con carne a civel do mobilu.

„Ahoj, ja som Raven,“ oslovila som ho.

Nič. Ani slovo.

„Ahoj,“ zopakovala som hlasnejšie.

Zasa nič.

Vari som neviditeľná?

Nevidela som, že by mal slúchadlá. Musel ma počuť, ale napriek tomu nezdvihol hlavu.

Bol asi taký sústredený na mobil, že ma naozaj nepočul. „Dobre, fajn, si samoľúby hlupák, ktorý sa nebaví s niekým, čo nemá masťné konto. Len sa ďalej tvár, ako keby som neexistovala. Chod do riti!“

„Aj ja?“ ozval sa v tej chvíli hlboký hlas za mnou.

Dopekla.

Pomaly som sa obrátila. Hľadeli na mňa tie najkrajšie modré oči, aké som kedy videla.

Bol to Gavin, druhý syn Mastersonovcov.

Široko sa na mňa usmieval. Na rozdiel od Weldona, ktorý akoby nemal nijakú charizmu, Gavin Masterson určite každého očaril už úsmevom. A okrem toho bol nebezpečne príťažlivý. Pravdupovediac vyzeral ako filmová hviezda – trochu starší než na fotografiách v hale.

Srdce som si cítila až v hrdle. „Och...“

„Pokojuje, nikomu to nepoviem,“ uškrnul sa a pozrel na Weldona. „Zaslúžil si to.“

„Nebolo to odo mňa správne. Ja...“ jachtala som.

„Podľa mňa to bolo prirodzené. Potrebujeme mať okolo seba viac ľudí, ktorí sú otvorení a hovoria to, čo si naozaj myslia.“

Dobre. „Ako si to vôbec počul?“ opýtala som sa. „Len som si zašomrala popod nos. Ani netuším, či som vôbec niečo vyslovila nahlas.“

Ukázal si prstom na ucho. „Vravia o mne, že mám výborný sluch.“ Vystrel ruku. „Ja som Gavin.“

„Viem.“ Prijala som ju.

Dlaň mal oveľa väčšiu ako ja. Mal dlhé horúce a priam elektrizujúce prsty.

„Rád ťa spoznávam, Raven.“

Nepovedala som mu svoje meno.

V bruchu som pocítila slabé chvenie. „Ty vieš, kto som...“
„Pravdaže. Tvoja mama o tebe stále rozpráva. Vedel som, že tu pracuješ. Hľadal som ťa... chcel som ťa pozdraviť. Hoci som ťa takmer nazval Chiquita.“

„Čože?“

Mykla som sa, keď vystrel ruku a odlepil mi z blúzky malú nálepku. Naskočili mi zimomriavky. Prilepil si ju na chrbát ruky. *Banány Chiquita*. Asi sa odlepila z tých, ktoré som kúpila.

Líca mi očerveneli. Určite som bola červená ako paradajka.

Pozrela som sa naňho. Vlasy mal tmavšie než Weldon – stredný odtieň hnedej, vpredu trochu dlhšie a strapaté. Vyzeral ako mladšia podoba svojho otca a bol presne môj typ: vysoký, peknej postavy, s výraznými očami a neprekonateľným úsmevom, čo naznačoval, že nie je nijaké neviniatko. Kožená bunda mu pridávala na tajomnosti.

„Vari ti nikto nepovedal, že je tu viac ako tridsať stupňov? Si oblečený ako v Londýne. Je mi teplo, už keď sa na teba pozriem.“

Nebolo to práve najvhodnejšie vyjadrenie.

„Naozaj?“

Pochopil to. Super.

„Hm,“ ozval sa, „práve som vystúpil z klimatizovaného auta a vošiel do klimatizovaného domu, takže mi ešte nie je teplo. Pravdaže viem, že je tu poriadne horúco.“ Rýchlo si vyzliekol bundu. „Ale keďže ťa rozpaľuje pohľad na mňa, tú bundu radšej odložím.“ Pretiahol si cez hlavu aj tričko a odhalil širokú hruď a vypracované svaly na bruchu. „Je to lepšie?“

Namáhavo som prehltna. „Áno.“

Preložil si na hrudi opálené ruky. „Do akej školy vlastne chodíš?“

Prevrátila som oči. „Teraz mám voľno. Chodila som na strednú Forest Hill vo West Palm. Na jeseň sa chcem zapísať na niekoľko predmetov na vysokej.“

„Aha.“

„Možno sa mi po niekoľkých rokoch podarí dostať na nejakú významnejšiu univerzitu,“ dodala som.

„Výborne, a čo by si chcela robiť?“

„Opatrovateľku. A čo ty? Nedávno si zmaturoval, nie?“

„Áno, a bol som v nultom ročníku na práve,“ odvetil.

„Takže na jeseň začneš študovať?“

Prikývol. „Na Yale.“

Odkašľala som si a snažila sa tváriť nenútene. „Nie je to zlý výber.“

„Nie je to síce Harvard, ale ujde.“ Zamrkal očami, ako keby sám seba trochu podceňoval.

„Yale naozaj nie je Harvard. Rodičia musia byť sklamaní.“

Zasmial sa a pozrel na mňa. Bol to len letný pohľad, ale aj tak som ho cítila.

Obrátili sme sa k Weldonovi, ktorý vstal od stola a vykročil k nám. Cestou odložil prázdnu misku do drezu.

Prešiel okolo nás a zamieril k dverám, no Gavin naňho zakričal: „Už aj sa vráť!“

„A prečo?“ odsekol brat.

Asi teda nie je hluchý.

„Opláchni tú misku a daj ju do umývačky.“

Gavin sa mi začínal páčiť.

Vtedy na mňa Weldon prvý raz pozrel. „Vari to nie je jej práca?“

Zatvorila som ústa a pozrela sa z jedného na druhého. Gavin nemusel nič hovoriť, jeho chladný pohľad hovoril za všetko.

Weldon na počudovanie poslúchol a urobil, čo chcel. Bolo jasné, kto je tu veľký brat.

Napokon napálene odišiel a Gavin sa obrátil ku mne. „Myslí si, že je ako princ Harry.“

Zasmiala som sa. „Podľa mňa by si princ Harry po sebe upratil, nemuselo by sa mu to pripomínať.“

„Máš pravdu, Harry je fajn, rovnako ako Will.“

„Život v Londýne musí byť skvelý.“

„Je. Ak ťa rodičia chcú poslať do internátnej školy, mohli by si vybrať aj horšie miesto. Po maturite sa mi nechcelo nikam odchádzať. Preto som si vybral Oxford, bola to moja zámienka zostať v Anglicku. Rád by som tam raz žil. Londýn sa mi páči. Je to úplný opak Palm Beach v tom najlepšom zmysle slova. Väčšinou tam býva zamračené, ale ľudia nie sú všetci rovnakí.“

„Radšej som si mala zahryznúť do jazyka.“

„Nie, dobre, že si povedala svoj názor.“ V očiach sa mu blyso. „Mám rád otvorenosť. Viem si predstaviť, čo si myslíš, keď odtiaľto ideš domov.“

„Niekedy mi to tu pripadá ako na vojne. Ale som rada, že tu môžem pracovať. Je to najkrajšie miesto, aké som kedy videla. Určite je to lepšie, ako vykladať niekde tovar.“ Pozrela som sa okolo seba. „Mala by som tu trochu upratať.“

Vrátila som sa k svojej práci, poukladala nákup do skriniek a chladničky. Gavin zostal v kuchyni a snažil sa mi pomôcť. Vzal vrečko celozrnnej múky, otváral skrinky a hľadal, kam patrí.

Zasmiala som sa. „Nevieš, kam ju máš dať, však?“

„Netuším.“

„Aj snaha sa cení.“

Obaja sme sa smiali, keď do kuchyne vošla Ruth Mastersonová. Vždy keď som ju niekde zazrela, zľakla som sa. Rovnako ako keď som v detstve sledovala *Čarodejníka z ríše Oz* a na obrazovke sa objavila zlá čarodejníka zo západu. Ruth Mastersonová mi vôbec nebola sympatická.

„Ach, Gavin, tu si.“ Pozrela sa na jeho holú hrud'. „Obleč sa, prosím ťa. A prečo držíš tú múku?“

„Chcel som pomôcť,“ povedal, vzal tričko a obliekol si ho. „Čo je, mama?“

Prebodla ma pohľadom, potom odvetila: „Potrebujem ťa hore. Objednala som ti na dnešný slávnostný večer smoking. Mal by si si ho vyskúšať, aby sme ho dali upraviť, keby ti nesadol. Nemáme veľa času.“ Znova sa na mňa pozrela.

Keby pohľad dokázal zabíjať...

„O chvíľu som tam.“

Ruth však trvala na svojom. „Myslela som hneď teraz.“

„Dobre teda.“ Netváril sa nadšene. Obrátil sa ku mne. „Uvidíme sa neskôr, Raven.“

Prikývla som, bola som príliš nervózna, aby som mu odpovedala, lebo jeho matka ma stále prebodávala pohľadom.

Gavin vyšiel z kuchyne, ale Ruth nie. Nahnevane na mňa zazerala a v jej očiach som videla znechutenie. Nepovedala mi ani slovo, ale ja som dobre vedela, čo si myslí.

Drž sa čo najďalej od môjho syna.

V ten večer okolo ôsmej odišli Mastersonovci na charitatívny galavečer. My s mamou sme sa po moste vracali domov.

Slnko práve zapadalo a palmy v diaľke akoby tancovali vo večernom vánku.

Za mostom vo West Palm Beach okrem niekoľkých výnimiek bývala prevažne pracujúca trieda. Štvrť predstavovala úplný protiklad lukratívnej a bohatej štvrte Palm Beach. Namiesto obrovských sídel tu stáli skromné poschodové domy so štukovými omietkami.

Z okna som sledovala na Flagrel Drive ženu na kolieskových korčuliach, keď ma z myšlienok vytrhla mama.

„Mala som toľko práce s prípravami na ten galavečer, že ani neviem, či si sa zoznámila s chlapcami.“

„Áno, videla som ich. Weldon je hlupák.“

Mama sa zasmiala. „Je, a čo Gavin?“

Cítila som, ako sa červenám.

Čo je? Upokoj sa, Raven. Nemáš uňho nijakú šancu.

„Gavin je fajn.“

Mama sa na mňa pozrela. „Naozaj?“

„Skutočne.“ Povedala som si, že budem k mame úprimná. „Je milý a príťažlivý.“

„Áno, je pekný. Vyzerá veľmi dobre. Ani Weldon nie je škaredý, ale pre jeho povahu si ho človek takmer nevšimne. Gavin je dobrý chlapec. Poznám obidvoch takmer od narodenia a musím povedať, že tvoje hodnotenie na oboch sedí. Je zaujímavé, ako sa môžu deti jedných rodičov tak veľmi líšiť. Gavin je malý Gunther a Weldon je celá Ruth.“

Pri pomyslení na Ruth som sa zachvela. „Je to bosorka. Stále nosí ten diamantový náhrdelník? Zdá sa mi, že si ho dá na krk, hneď ako ráno vstane z postele. Všimla som si, že ho mala aj na nočnej košeli.“

„Dostala ho od Harryho Winstona. Ruth rada prezen-

tuje, aká je bohatá. Tým náhrdelníkom sa povyšuje nad ostatnými.“

„To je ale snobka. A je aj poriadne drzá.“

Mama pokrútila hlavou. „Pracujem u nich už roky. Jediný dôvod, prečo ma dávno nevyhodila, je ten, že jej to Gunther nedovolil.“

„Pristihla ma rozprávať sa s Gavinom a zazerala na mňa ako na nejakú šlapku.“

„Určite ti neumožní, aby si sa k nemu priblížila.“

„To mi nemusíš ani hovoriť.“

2. K A P I T O L A

Raven

Na druhý deň ráno mi v dome prideliли prácu akoby stvorenú pre mňa. Mastersonovi synovia usporiadali vonku žúr. Super. Okolo veľkého bazéna sa prechádzali svetlovlase baby v luxusných plavkách. Najprv som si myslela, že tu Gavin ani nie je, ale potom som si všimla, že leží na ležadle, obklopený niekoľkými dievčatami. Najmä jedna krásavica sa okolo neho krútila až príliš.

Hnevala som sa na seba, že na ňu žiarlim. Radšej by som mala na všetko čo najrýchlejšie zabudnúť, pomyslela som si.

Stačilo, keď som počula, ako sa tie baby na toalete rozprávajú o Gavinovej sexuálnej zdatnosti. Tvárila som sa, že som nič nezachytila, a rýchlo som sa pobrala preč.

Neskôr za mnou prišla mama a povedala: „Raven, odnes im tieto čisté osušky a opýtaj sa, či chcú niečo jesť, alebo piť. Či mám niečo prichystať, alebo si voľačo objednajú.“

Znechutene som sa pobrala za mládežou. Slnko ma páľilo do tváre a z bazéna mi na sandále vystrekla voda. Chcela som položiť osušky na jedno prázdne ležadlo

a hneď sa vrátiť do domu, ale vzápätí som si uvedomila, že mám zistiť, či chcú niečo jesť, alebo piť.

Mama pracovala ako domáca, ale mala vlastne na starosti mnoho iných vecí, od nakupovania až po obsluhu hostí – robila tuším všetko okrem utierania zadkov. A ja som jej pomáhala. Za iných okolností by mi to neprekážalo, ale obsluhovať Gavinove a Weldonove priateľky bolo to posledné, čo sa mi žiadalo.

Odkiaľala som si a opýtala sa: „Potrebuje niekto niečo?“ Vyslovila som to vyšším hlasom než zvyčajne, no tvárila som sa celkom ľahostajne.

Dúfala som, že ma nikto nezačuje, ale práve naopak. Každý mal nejaké požiadavky – od kávy zo Starbucksu až po sendviče. Určite si to nezapamätám, uvedomila som si.

Z utáraného háremu sa konečne vynoril Gavin. „Počkajte, veď aj ona je len človek. Vyberte reštauráciu, v ktorej si objednáme.“ Zdalo sa, že sa nedokážu dohodnúť, a tak sa na to podujal sám. „Dobre, rozhodnem teda ja. Objednáme si zo Starbucksu.“ Podal dievčine vedľa seba mobil. „Napíš, čo chceš, a podaj ho ďalej.“

Všetci napísali svoje objednávky a Gavin si vzal mobil.

Potom si obliekol tričko a kývol hlavou. „Ideme.“

„Ty ideš so mnou?“ opýtala som sa a rozbehla sa za ním.

„Pravdaže. Objednali si toľko, že by si to ani neunesla. Okrem toho pracuješ pre mojich rodičov, nie pre tieto baby.“

Podišiel k lesklému čiernemu mercedesu, ktorý stál pred domom. Väčšinou som na nákupy chodila starou Toyotou Camry a v takom luxusnom aute, ako mal Gavin, som jakživ nesedela.

Gavin odomkol a nasadli sme. Koža na sedadle ma páčila a vo vzduchu sa vznášala omamná a vzrušujúca ze-

mitá vôňa jeho kolínskej. Zrazu sa mi zdalo nebezpečné sedieť blízko neho.

Obrátila som sa k nemu. „Nemusíš ísť so mnou. Zvládnem to aj sama.“

Zapol si bezpečnostný pás. „Musel som odtiaľ vypadnúť.“

Naštartoval a vyrazil rýchlejšie, ako som čakala.

„Zdalo sa mi, že si tam celkom spokojný,“ prehodila som.

Pozrel na mňa po očku a zdvihol obočie. „Prečo si to myslíš?“

„Mal si okolo seba celý hárem krásnych dievčat. Ktorého chalana by to nepotešilo?“

„Byť bohatý má svoje výhody, ale vždy to nie je také, ako to vyzerá na prvý pohľad.“

„Naozaj?“

„Niečo ti poviem. Videla si tú blondínu vedľa mňa?“

Zasmiala som sa. „Všetky boli blondíny a pripadali mi úplne rovnaké.“

„Máš pravdu. Mám na mysli tú v zelených bikinách, ktorá sa na mňa stále lepila.“

„Aha... Všimla som si ju.“

„Je to moja priateľka zo strednej školy.“

„A čo?“

„Poznáš toho chalana v oranžových šortkách?“

„Nie.“

„To je môj bývalý najlepší kamarát a jej súčasný priateľ. Určite ti to docvaklo.“

„Podviedla ťa s ním?“

„Nie celkom. Rozišli sme sa po mojom odchode do Londýna. Chodil som sem na strednú, no mama sa rozhodla,